Anne Fine s-a născut pe 7 decembrie 1947. Este o scriitoare britanică faimoasă mai ales pentru textele dedicate copiilor, deși a scris și literatură pentru adulți.

Este autoarea a peste patruzeci de titluri pentru copii, două dintre acestea câștigătoare ale prestigioasei Medalii Carnegie. Pe lângă numeroasele premii obținute, Anne Fine a fost desemnată de două ori Autorul Anului la categoria Literatură pentru Copii. În 1998 s-a numărat printre cei cinci finaliști la premiul Hans Christian Andersen, iar în 2001 a fost desemnată câștigătoarea premiului Children's Laureate, decernat o dată la doi ani pentru întreaga activitate.

Despre prima ei carte autoarea mărturisește că a fost ținută la sertar mai bine de cinci ani, după ce a fost respinsă de două edituri. Dar, în urma înscrierii manuscrisului într-un concurs, cartea a fost în sfârșit publicată în 1978.

Copiii de făină este unul dintre cele mai apreciate titluri ale lui Anne Fine, pentru care, în 1992, a câștigat Medalia Carnegie.

Un alt titlu celebru semnat de autoarea britanică este *Doamna Doubtfire* (1987; trad. rom. de Iulia Arsintescu, Editura Arthur, 2016), ecranizat de Twentieth Century Fox în 1993.

ANNE FINE

Copiii de făină

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Stela Gheție

arthur

1

Domnul Cartright ridică vocea ca să acopere valul de bombăneli obraznice, legănându-și nervos picioarele sub catedră.

— Nu vă îngrijorați dacă nu puteți să vă concentrați la asta acum, a X-a C, spuse el noii sale clase. Aș fi încântat să rămânem în pauză.

Se vedea clar că unii dintre ei făceau eforturi. Câțiva își scoaseră stiloul din gură. Vreo doi băieți își întoarseră capetele de la priveliștea fascinantă a portarului care picta numere mari, albe, pe tomberoanele de gunoi. Dar, în general, încercarea lui nu avu mare efect. Jumătate dintre ei arătau de parcă își lăsaseră creierul acasă. Ceilalți arătau ca și cum nici n-ar avea unul.

Noua clasă a X-a C. Un duș rece! Domnul Cartright îi cunoștea deja destul de bine pe cei mai mulți dintre ei – Cazurile Triste și Incorigibilii, cei despre care se vorbise cel mai adesea și cel mai vehement în cancelarie în ultimii doi ani, pe tonuri disperate sau iritate. Toți cei cât de cât normali (cei

care erau numiți Băieții) fuseseră luați, ca de obicei, de domnul King sau domnul Henderson. Iar profesorul Feltham îi înhăța întotdeauna pe Tocilari. Până acum, niciun elev nu ajunsese în clasa a X-a C din întâmplare.

Singurul elev nou al școlii – cum îl chema, Martin Simon? – ședea cuminte în spatele clasei, citind. Domnul Cartright se înveseli un pic. Era un început, totuși. Unul dintre ei știa să citească. Cu siguranță la viața lui avusese și clase mai rele.

— Haideți, pe cai, spuse el încurajator. N-o să stăm toată ziua să terminăm trebușoara asta. Vă mai spun o dată care sunt opțiunile și pe urmă o să votați. Poți să tot rontăi hârtia de vot, George Spalder, dar să știi că alta nu-ți mai dau. Acum, atenție la mine, toată lumea.

Răsucindu-și pe scaun fundul enorm, domnul Cartright bătea cu degetul în tabla pe care, cu cinci minute mai devreme, notase cu cretă opțiunile pe care profesorul Feltham le dăduse clasei a X-a C pentru a-și aduce contribuția la Târgul de Știință al școlii:

Textile
Nutriție
Economie domestică
Puericultură
Studiul consumatorului

Și le recită din nou cu glas tare pentru cei care nu reușeau să citească singuri.

Un nou val de proteste se ridică peste șopotelile și foielile, și târșâitul picioarelor pe podea, și scârțâitul scaunelor bălăngănite periculos pe două picioare.

— Nu e corect, domnule.

— Plictisitor!

— Alea nu se cheamă știință. Nu e drept.

— Juma' din ele nici nu știu ce înseamnă.

Pentru a-i face pe plac lui Russ Mould, domnul Cartright mai citi o dată pomelnicul de pe tablă, traducând de astă dată pe măsură ce citea:

Cusut
Făcut mâncare
Făcut curat
Îngrijit copii mici
Economie

Russ Mould rămase la fel de nedumerit ca înainte.

— Peconomie? Ce înseamnă peconomie?

Domnul Cartright hotărî să-l ignore.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a X-a C, zise el. Adunați-vă puțin. Știu că majoritatea dintre voi sunteți mai plictisiți decât niște tânțari operați pe creier, dar barem una dintre activitățile astea

trebuie să vă placă mai mult decât celelalte. Oricare ar fi, copiați cuvântul pe hârtie. Și, Russ Mould, te rog încearcă să pui literele cât de cât în ordinea corectă, ca să pot citi ce-ai scris. Vin acum să le adun.

Un nou val de revoltă se ridică să-l întâmpine.

— Prostie!

— Vrea doar să se ia de noi...

— Cusut! Făcut curat!

— Scuze, suntem Masa numărul 14 la Târgul de Știință. N-ați vrea să veniți să aruncați o privire la frumusețea de nasturi pe care i-am cusut?

— Mortal de pasionant. O, cum să nu!

— Pun pariu că n-ați mai văzut până acum un nasture cusut.

— Ce rost are să faci o chestie pe care o poate face *oricine*?

— Peconomie!

Sajid Mahmoud fu cel care dădu glas nemulțumirii generale în modul cel mai coerent.

— Nu-i corect. Niciuna dintre astea nu e știință *adevărată*, drept? De ce nu putem face să explodeze conserve de budincă?

Instantaneu, cu toții începură să se poarte de parcă ar fi scăpat dintr-o cușcă.

— Da! Alea au fost mișto!

— Mortal de geniale.

— Fratele lui Hooper aproape că și-a dat foc la mână.

— Chop și-a ars o sprânceană.

— Și i-a crescut altfel decât fusese.

Rick Tullis se aplecase atât de tare peste bancă, încât puțin mai lipsea să cadă cu ea cu tot.

— Sau să facem săpun, domnule.

— Da! Fabrica de săpun!

— Fuller și-a mâncat bucata de săpun la pariu.

— A vomat de *opt ori*!

— Ce-am mai râs!

— Să fi văzut ce față avea! Palid ca un vierme!

La auzul cuvântului „vierme", Philip Brewster dezlănțui o nouă rundă de strigăte și rumoare în sala de clasă.

— Asta e! Viermi!

— O fermă de viermi!

— Chiar așa! De ce nu putem face o fermă de viermi?

— A mai fost una anul trecut. Și în anul de dinainte.

— Maică-mea nici n-a vrut să se *uite* la ea. A zis că e scârboasă.

— Bătăușul ăla de Fletcher a fost pus să aibă grijă de ea.

— Până în ultima zi, practic *antrenase* viermii!

Domnul Cartright clătină din cap. Îl mâhnea să fie nevoit să toarne apă rece pe flăcările entuziasmului în orice sferă educațională. Dar faptele sunt fapte, mai ales într-o școală.

— Pot să-ți invadez viața privată pentru o clipă, Sajid, și să te întreb dacă, din întâmplare, ai trecut examenul la fizică de anul trecut?

Sajid se încruntă teribil.

— Nu l-am trecut, domnule.

— Dar tu, Rick, ai trecut la chimie?

Rick Tullis râse. Și împreună cu el izbucniră în râs toți cei care fuseseră în clasă cu Rick Tullis la chimie.

Domnul Cartright se întoarse spre Philip, ai cărui ochi încă mai străluceau la gândul că i-ar putea fi încredințată ferma de viermi.

— Philip? Tu ce noroc ai avut la biologie?

Expresia lui Philip se pleoști.

— Nici nu m-am ostenit să vin să dau examenul, domnule. N-avea rost.

Domnul Cartright oftă.

— Ei bine, poftiți, asta spune totul, mă tem, a X-a C. Nimeni nu e aici din întâmplare.

Deodată, din spatele clasei, băiatul cel nou, Martin Simon, vorbi pentru prima oară.

— Cred că s-ar putea ca eu să fiu, domnule.

Dar domnul Cartright, în plin avânt, ignoră această întrerupere.

— Și iată unde se găsește explicația faptului că a X-a C, din păcate, nu poate demonstra la târg explozia conservelor de budincă. Pentru că-i lipsește pe deplin încrederea în cunoștințele și implicarea voastră, profesorul Feltham ne-a oferit niște subiecte ușoare, drăguțe și sigure. Exploziile cu conserve de budincă sunt pentru cei care au trecut la sfârșitul anului examenul de fizică.

Privirea lui surprinse peste optsprezece chipuri încruntate și unul mai degrabă nedumerit.

— A trecut *careva* dintre voi la fizică?

Băiatul cel nou ridică mâna. În afară de el, nu mișcă nimeni. Și, cum din ultimul rând Martin Simon se afla în afara razei celorlalți elevi, domnul Cartright hotărî să nu lase acest unic braț care flutura în aer să-i strice momentul dramatic.

— A trecut *careva* dintre voi la chimie?

Din nou, brațul lui Martin Simon zvâcni în sus, iar domnul Cartright îl ignoră complet. În rest, nu se întâmplă nimic.

— Adio, fabrică de săpun, zise domnul Cartright. La biologie cum v-ați descurcat? A avut careva norocul să treacă?

Brațul lui Martin Simon se undui ca o trestie singuratică deasupra mâlului rămas din aspirațiile